

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

Legea apărării naționale a României

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. – (1) Apărarea națională cuprinde ansamblul de decizii, măsuri și acțiuni adoptate și desfășurate de statul român, prin utilizarea instrumentelor politice, diplomatice, informaționale, militare, de ordine și siguranță publică, economice, financiare, de informații și juridice, fără a se limita la acestea, în scopul de a garanta suveranitatea, independența și caracterul național, unitar și indivizibil al statului român.

(2) Apărarea națională se realizează atât în context național, cât și al apărării colective în cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, al politicii de securitate și apărare comună a Uniunii Europene și în cadrul unor coaliții.

Art. 2. – (1) Deciziile, măsurile, acțiunile și politicile publice privind apărarea națională sunt planificate și desfășurate de către autoritățile și instituțiile publice, potrivit Constituției României, republicată, și legislației naționale.



(2) Politicile publice elaborate și implementate de autoritățile publice contribuie, potrivit competențelor și responsabilităților acestora, la apărarea națională.

(3) Deciziile, măsurile și acțiunile adoptate și desfășurate de statul român pentru apărarea națională sunt obligatorii pentru toți cetățenii țării, pentru autoritățile și instituțiile publice și pentru toți operatorii economici, indiferent de forma de proprietate.

Art. 3. – Planificarea apărării se organizează și se desfășoară conform legii.

Art. 4. – (1) În caz de agresiune armată îndreptată împotriva țării, riposta cuprinde formele corespunzătoare în care sunt angajate toate resursele umane, materiale și financiare necesare respingerii acesteia.

(2) În caz de amenințări sau pericole care pot afecta suveranitatea, independența sau caracterul național, unitar și indivizibil al statului român, până la instituirea stării de urgență, a stării de asediu sau a declarării mobilizării ori a stării de război, autoritățile și instituțiile publice pun în aplicare, gradual, măsuri corespunzătoare conform domeniilor de competență stabilite prin legislația de organizare și funcționare.

(3) Parlamentul României aprobă angajarea unor capabilități militare și non militare pe teritoriul statului român sau în afara acestuia, pentru contracararea amenințărilor hibride, la propunerea Președintelui României, după consultarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

(4) Președintele României poate dispune, la propunerea prim-ministrului, angajarea de capabilități militare și non militare în afara teritoriului statului român, conform legii, cu consultarea prealabilă a autorităților competente, pentru sprijinirea unor operațiuni de evacuare, de repatriere sau a unor alte măsuri necesare pentru protejarea unor cetățeni români aflați în străinătate, în cazul unor dezastre naturale, conflicte armate sau în alte situații care generează riscuri pentru siguranța acestora.

(5) Măsurile prevăzute la alin. (3) și (4) pot fi dispuse în situațiile în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dreptul internațional, precum și în acord cu obligațiile internaționale asumate de România.



CAPITOLUL II

Structura sistemului național de apărare

Art. 5. – Sistemul național de apărare cuprinde: conducerea, forțele destinate apărării, resursele și infrastructura teritorială.

Art. 6. – (1) Conducerea sistemului național de apărare este un atribut exclusiv și inalienabil al autorităților constituționale ale statului și se realizează de către: Parlament, Președintele României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării, Guvernul României, Ministerul Apărării Naționale, instituțiile publice și autoritățile administrației publice cu atribuții în domeniul apărării naționale.

(2) Ministerul Apărării Naționale asigură integrarea și conducerea, într-o concepție unitară, a acțiunilor privind apărarea, prevăzute la art. 2 alin. (1), ale tuturor forțelor destinate apărării țării, conform legii și planurilor pentru apărare în vigoare.

Art. 7. – (1) La nivel strategic, conducerea este unică și se exercită conform Constituției României, republicată, și legii.

(2) Conducerea acțiunilor militare la nivel strategic se realizează prin Centrul Național Militar de Comandă.

(3) Pe timpul stării de asediu, de mobilizare ori de război și în caz de agresiune armată, Centrul Național Militar de Comandă se subordonează direct Consiliului Suprem de Apărare a Țării, iar comandantul centrului este șeful Statului Major al Apărării.

(4) În afara stărilor prevăzute la alin. (3), Centrul Național Militar de Comandă funcționează ca nucleu în subordinea șefului Statului Major al Apărării.

(5) Structura organizatorică și atribuțiile Centrului Național Militar de Comandă se stabilesc prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

(6) Centrul Național Militar de Comandă se completează la nevoie, gradual, cu specialiști din cadrul instituțiilor cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale.



(7) Centrul Național Militar de Comandă coordonează sprijinul națiunii gazdă pentru forțele aliate dislocate pe teritoriul României.

(8) Centrul Național Militar de Comandă coordonează dezangajarea forțelor armate la încetarea ostilităților militare.

(9) Pe timpul stării de urgență, coordonarea interinstituțională, în contextul apărării naționale, se realizează de către Ministerul Afacerilor Interne, sub conducerea ministrului afacerilor interne, conform legii, prin Departamentul pentru Ordine și Siguranță Publică sau Departamentul pentru Situații de Urgență, conform competențelor instituționale.

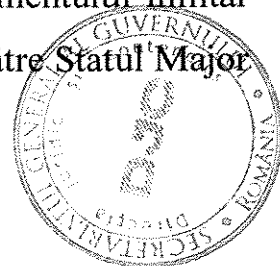
(10) Coordonarea acțiunilor Ministerului Afacerilor Interne în contextul apărării naționale, pe timpul stării de asediu, de mobilizare ori de război și în caz de agresiune armată se realizează prin Departamentul pentru Ordine și Siguranță Publică și Departamentul pentru Situații de Urgență, conform competențelor instituționale.

Art. 8. – (1) Pentru asigurarea conducerii unitare, pe timpul stării de asediu, al stării de mobilizare și/sau al stării de război, în fiecare județ și în municipiul București se înființează, prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, funcția de comandant militar.

(2) Numirea și eliberarea din funcție a comandanților militari ai județelor și al municipiului București se fac de către comandantul Centrului Național Militar de Comandă. Subordonarea comandantului militar se stabilește de către comandantul Centrului Național Militar de Comandă.

(3) Pentru îndeplinirea atribuțiilor, comandantul militar al județului/municipiului București conduce un comandament militar, constituit pe structura de bază a centrului militar județean/zonal, având reprezentanți ai structurilor teritoriale/regionale aparținând instituțiilor cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale.

(4) Atribuțiile comandantului militar și organizarea comandamentului militar județean/al municipiului București se elaborează pe timp de pace de către Statul Major



al Apărării cu consultarea prealabilă a celorlalte forțe destinate apărării și se aprobă prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

Art. 9. – Forțele destinate apărării se compun din forțele armate și forțele de protecție.

Art.10. – (1) Forțele armate cuprind Armata României, Jandarmeria Română, structurile din compunerea și subordinea Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale și alte formațiuni de apărare armată organizate constituite potrivit prevederilor art. 35 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Necesarul de capacități al forțelor armate se determină prin procesul de analiză strategică a apărării, desfășurat la fiecare cinci ani, cu șase luni înainte de elaborarea Strategiei Naționale de Apărare a Țării.

Art. 11. – (1) Forțele de protecție cuprind: Poliția Română, Poliția de Frontieră Română, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Inspectoratul General pentru Imigrări, Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne, respectiv structurile operative care le coordonează activitatea, Administrația Națională a Penitenciarelor și Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu structurile din compunerea și subordinea acestora, precum și serviciile voluntare pentru situații de urgență.

(2) Pe timpul stării de asediu, al stării de mobilizare și al stării de război, forțele de protecție încadrate cu funcționari publici cu statut special se militarizează, începând cu data instituirii sau declarării acestor stări, după caz.

(3) Funcționarilor publici cu statut special din cadrul forțelor de protecție militarizate li se aplică prevederile Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare,

cu modificările și completările ulterioare, până la încetarea stării de asediu, a stării de mobilizare și a stării de război.

(4) La data militarizării, gradele profesionale ale polițiștilor și polițiștilor de penitenciare din cadrul forțelor de protecție militarizate se echivalează cu grade militare, în condițiile legii, cu menținerea drepturilor câștigate anterior.

Art.12. – (1) Organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale se stabilesc prin lege.

(2) Forțele destinate apărării execută misiuni stabilite prin Constituția României, republicată, prin lege și în conformitate cu actele normative proprii de organizare și funcționare, pe teritoriul statului român și în afara acestuia, astfel:

a) pentru garantarea suveranității, a independenței, a unității statului și a caracterului național, unitar și indivizibil al statului român;

b) de contribuție la apărarea colectivă;

c) pentru participarea la acțiuni privind menținerea sau restabilirea păcii;

d) de asigurare a apărării și securității României;

e) de sprijin al autorităților în situații de urgență și de asistență umanitară.

(3) În cadrul misiunilor și operațiilor prevăzute la alin. (2), desfășurate împreună cu forțele aliate sau de coaliție, Ministerul Apărării Naționale, prin șeful Statul Major al Apărării, poate transfera comanda operațională sau controlul operațional al forțelor desemnate, la nivel operativ și/sau tactic, comandantului aliat sau de coaliție care conduce misiunea sau operația respectivă sau primește comanda operațională sau controlul operațional ale forțelor străine, în condițiile prevăzute în transferul de autoritate, care se realizează în condițiile legii române și tratatelor la care România este parte.

(4) Ministerul Apărării Naționale, prin șeful Statului Major al Apărării, dispune încetarea transferului de autoritate, în funcție de interesele naționale de securitate.

(5) Procedurile și condițiile pentru efectuarea și încetarea transferului de autoritate se stabilesc prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.



(6) În situațiile manifestării riscurilor și amenințărilor militare, constatate de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, poate fi ridicată gradual capacitatea de luptă sau operațională a forțelor destinate apărării constituite la pace, în condițiile legii.

Art. 13. – (1) Forțele destinate apărării desfășoară activități de pregătire și instruire specifice, în comun, pe teritoriul statului român și pe teritoriul altor state, precum și în spațiul aerian și maritim internațional, cu respectarea dreptului internațional, potrivit necesităților militare, înțelegerilor tehnice și acordurilor încheiate în acest scop.

(2) Pentru desfășurarea acestor activități pe teritoriul statului român, forțele armate folosesc poligoanele și celelalte amenajări din dotare, precum și terenurile, aeroporturile, aerodromurile, porturile, spațiile și alte bunuri și servicii stabilite împreună cu autoritățile administrației publice sau persoane fizice ori juridice, în condițiile legii.

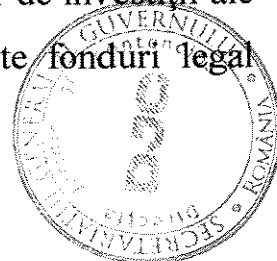
Art.14. – Resursele apărării naționale se constituie din resursele umane, financiare, materiale și de altă natură, pe care statul le asigură și le angajează în susținerea eforturilor de apărare a țării.

Art. 15. – Pregătirea populației pentru apărare se realizează potrivit legii.

Art. 16. – Pregătirea pentru apărare a persoanelor cu atribuții de conducere în domeniul administrației publice, la nivel central și local se planifică, se organizează și se desfășoară conform legii.

Art. 17. – Celelalte resurse, precum și pregătirea economiei și a teritoriului pentru apărarea națională se asigură în conformitate cu prevederile legii.

Art. 18. – Cheltuielile necesare organizării, înzestrării, mobilizării, întreținerii și instruirii efectivelor active și în rezervă, precum și finanțării lucrărilor de investiții ale forțelor destinate apărării se suportă din bugetul de stat și din alte fonduri legale constituite.



Art. 19. – (1) Infrastructura teritorială se constituie din ansamblul lucrărilor și amenajărilor teritoriului care pot fi folosite în scopul apărării naționale. Pregătirea teritoriului pentru apărarea națională se asigură în conformitate cu prevederile legii.

(2) Infrastructura militară se constituie din ansamblul obiectivelor militare și zonelor militare restricționate, stabilite potrivit legii care sunt folosite de forțele destinate apărării.

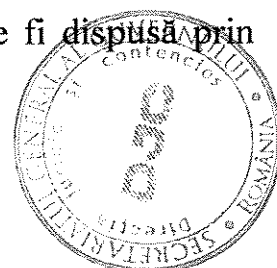
Art. 20. – (1) Ministerele, autoritățile administrației publice, operatorii economici indiferent de forma de proprietate, precum și celelalte persoane fizice și juridice care realizează obiective de investiții au obligația de a obține avizul Statului Major al Apărării conform legii, pentru amplasarea noilor obiective de investiții și dezvoltarea celor existente, în scopul încadrării acestora în infrastructura teritorială a sistemului național de apărare.

(2) Statul Major al Apărării consultă instituțiile din sistemul național de apărare, precum și alte autorități și instituții publice, după caz, în vederea emiterii avizului.

(3) Lista obiectivelor de investiții, precum și criteriile de realizare a acestora, pentru care este obligatoriu avizul prevăzut la alin. (1), se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 21. – (1) La instituirea stării de urgență sau de asediu, la declararea mobilizării ori a stării de război, operatorilor economici a căror activitate este nemijlocit legată de asigurarea resurselor necesare apărării, indiferent de forma de proprietate, li se interzice relocarea de pe teritoriul statului român a bunurilor și serviciilor. Pe această perioadă, pot fi rechiziționate bunuri și servicii aparținând operatorilor economici, instituțiilor publice, celorlalte persoane juridice și persoanelor fizice și pot fi chemați cetățeni apti de muncă pentru prestări de servicii în interes public, în condițiile prevăzute de lege.

(2) În funcție de evoluția amenințărilor, completarea cu resurse umane și materiale a unor structuri din cadrul forțelor destinate apărării poate fi dispusă prin



hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, odată cu ridicarea graduală a capacității de luptă sau operaționale, conform planurilor aprobate.

(3) La instituirea stării de asediu sau declararea mobilizării ori a stării de război, prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, operatorii economici prevăzuți la alin. (1) pot fi militarizați, conform legii. Nominalizarea, organizarea și funcționarea acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, inițiată la propunerea Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu avizul Ministerului Apărării Naționale și a ministerelor de resort din domeniul de activitate al operatorilor economici.

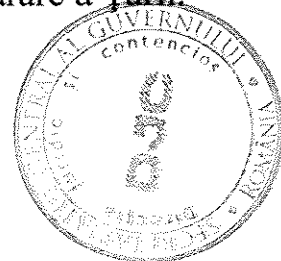
Art. 22. – (1) Forțele destinate apărării constituie pe timp de pace, rezerve proprii de armament, tehnică de luptă și bunuri care să asigure îndeplinirea misiunilor ce le revin, compensarea consumurilor și a pierderilor probabile, în condițiile legii.

(2) Constituirea și înlocuirea rezervelor proprii, nomenclatorul și nivelurile cantitative maxime și intangibile de constituire a acestora, precum și structura lor se aprobă conform legii.

(3) În vederea susținerii efortului național de apărare, Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale constituie rezerve de stat și rezerve de mobilizare, constând în materii prime, materiale, echipamente și alte produse destinate intervențiilor operative pentru protecția populației, a economiei și pentru satisfacerea cererilor forțelor destinate apărării, potrivit legii.

(4) Înlocuirea periodică și transferul bunurilor din rezervele constituite potrivit alin. (1) și (2), se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 23. – Stadiul pregătirii populației, economiei și teritoriului pentru apărare se verifică, în condițiile legii, prin exerciții și antrenamente de mobilizare de către Statul Major al Apărării, împreună cu Direcția Generală Management Operațional din Ministerul Afacerilor Interne și Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, pe baza planului aprobat de Consiliul Suprem de Apărare a Țării.



Art. 24. – (1) Pe timpul stării de asediu, al stării de mobilizare sau al stării de război, operatorii economici înregistrați în România, indiferent de modul de organizare și forma de proprietate a capitalului subscris, au obligația de a executa integral și în termenele stabilite, comenzile de furnizare/prestare a produselor, lucrărilor și serviciilor pentru apărare, încheiate în condițiile legii.

(2) Pe timp de pace, instituțiile și autoritățile administrației publice, operatorii economici înregistrați în România, indiferent de modul de organizare și forma de proprietate a capitalului subscris, au obligația de a executa, integral și în termenele stabilite, contractele de furnizare/prestare a produselor, lucrărilor și serviciilor pentru apărare, încheiate în condițiile legii.

(3) Contractele prioritare de furnizare/prestare a produselor, lucrărilor și serviciilor pentru apărare se încheie pe baza comenzilor de stat, întocmite pe timp de pace, de către forțele destinate apărării naționale și transmise operatorilor economici la declararea/instituirea stării de asediu, a stării de mobilizare sau a stării de război.

Art. 25. – (1) Mecanismele de cooperare interinstituțională se constituie din ansamblul relațiilor stabilite între autoritățile și instituțiile publice pentru implementarea deciziilor, măsurilor și desfășurarea acțiunilor pentru apărarea națională, potrivit atribuțiilor și responsabilităților prevăzute de lege.

(2) Mecanismele de cooperare interinstituțională asigură gestionarea integrată a riscurilor și amenințărilor în domeniul apărării, în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (2).

(3) Cooperarea interinstituțională se realizează în condițiile legii.

CAPITOLUL III

Atribuțiile autorităților publice privind apărarea națională

Art. 26. – Parlamentul, Președintele României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării și Guvernul României își exercită atribuțiile privind apărarea națională potrivit prevederilor constituționale și legilor țării.



Art. 27. – Guvernul României răspunde de organizarea activităților și de aplicarea măsurilor ce privesc apărarea națională și are următoarele atribuții:

a) coordonează activitățile prin care se asigură capacitatea de apărare și reziliența țării;

b) asigură alocarea și utilizarea, potrivit legii, a resurselor financiare și materiale necesare organizării, înzestrării și mobilizării forțelor destinate apărării, întreținerii și instruirii efectivelor, menținerii în stare de operativitate a tehnicii și armamentului, precum și realizării lucrărilor de investiții pentru apărare;

c) asigură, pe timp de pace, constituirea rezervelor proprii, rezervelor de stat și de mobilizare, a celorlalte stocuri de mobilizare și luptă necesare pe timp de război, pentru nevoile apărării și protecției populației, prin alocarea corespunzătoare a resurselor financiare necesare;

d) conduce, prin prefecți, activitățile cu caracter nonmilitar din județe și din municipiul București;

e) coordonează activitatea ministerelor și a celorlalte autorități ale administrației publice din subordine pentru asigurarea continuității guvernării, furnizarea serviciilor esențiale și a funcțiilor principale pentru apărare;

Art. 28. – (1) Pentru punerea în aplicare a măsurilor și planurilor pentru apărarea națională, Ministerul Apărării Naționale are următoarele atribuții:

a) analizează nevoile de apărare a țării și propune autorităților constituționale măsurile privind organizarea și înzestrarea armatei, realizarea capabilităților militare necesare, inclusiv cele destinate rezistenței armate, pregătirea populației și a teritoriului pentru apărare, precum și pentru creșterea rezilienței la întreg spectrul de amenințări;

b) elaborează și transmite către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, periodic, informări cu privire la potențialele riscuri și amenințări militare;

c) asigură coordonarea activităților specifice apărării ale structurilor teritoriale ale instituțiilor cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale, autorităților publice locale și operatorilor economici cu responsabilități în domeniul mobilizării prin



organele militare teritoriale, care cuprind: centrele militare zonale, centrele militare județene și centrele militare ale sectoarelor municipiului București;

d) organizează, cu caracter permanent, pregătirea populației pentru apărare, în cooperare cu Ministerul Afacerilor Interne și autoritățile publice cu atribuții în domeniul educației;

e) organizează și conduce, pe timp de pace, prin Statul Major al Apărării, executarea serviciului de luptă permanent în Armata României în scopul supravegherii, avertizării timpurii, intervenției cu forțe și mijloace și reacției imediate la riscurile și amenințările la adresa României;

f) îndrumă și controlează, prin Statul Major al Apărării, împreună cu Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și în colaborare cu alte autorități abilitate, măsurile de pregătire luate de ministere, operatorii economici și instituțiile publice, în scopul realizării producției și prestărilor de servicii pentru forțele armate, întocmirii lucrărilor de mobilizare la locul de muncă și pregătirii teritoriului pentru apărare, precum și pentru asigurarea continuității funcționării infrastructurilor strategice și furnizării resurselor și serviciilor esențiale pentru forțele destinate apărării și nevoile populației;

g) elaborează și susține, în cooperare cu celelalte instituții ce au responsabilități în domeniul apărării naționale, propuneri de actualizare a cadrului normativ în domeniul apărării naționale, pentru acoperirea lacunelor legislative sesizate.

(2) În scopul descurajării și răspunsului la amenințările care pot afecta suveranitatea, independența, unitatea statului și caracterul național, unitar și indivizibil al statului român, funcționarea normală a instituțiilor statului, viața și integritatea fizică a cetățenilor, Ministerul Apărării Naționale pregătește și desfășoară operații militare pe timp de pace, atunci când nu este instituită una dintre stările prevăzute la art. 4 alin. (2), conform legii.

(3) Inițierea operațiilor militare pe teritoriul statului român se aprobă de către Președintele României, la propunerea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, în condițiile în care indicatorii și avertizările stabilite prin planuri arată o deteriorare a



mediului de securitate internațional sau regional și iminența unor riscuri de securitate la adresa statului român.

(4) Pe durata participării la misiuni și operații militare pe teritoriul statului român, pentru îndeplinirea misiunilor încredințate, utilizarea armamentului, a dispozitivelor militare și a munițiilor de către personalul Armatei României se face potrivit legii și în conformitate cu regulile de angajare stabilite.

(5) Regulile de angajare, astfel cum sunt definite de Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare, se fundamentează pe următoarele temeuri:

a) politice – care au în vedere asigurarea cadrului în care misiunile și operațiile militare corespund obiectivelor politico-militare și stării finale dorite;

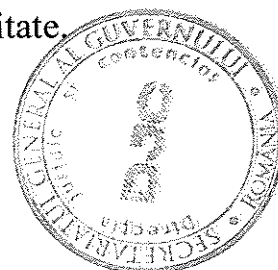
b) militare – care vizează asigurarea premiselor necesare desfășurării misiunilor și operațiilor militare, precum și asigurarea protecției forțelor proprii/aliate/de coaliție;

c) legale – care urmăresc asigurarea deplinei conformități cu prevederile legislației naționale și internaționale în domeniu.

(6) Regulile de angajare se stabilesc cu respectarea principiilor legalității, necesității, gradualității, proporționalității, discriminării și nonsurprinderii.

Art. 29. – (1) Ministerele, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale, Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, precum și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale răspund de executarea măsurilor de apărare a țării, fiecare în domeniul său de activitate, potrivit legii.

(2) La declararea mobilizării și a stării de război, conducătorii instituțiilor prevăzute la alin. (1) răspund direct de repartizarea resurselor privind: materiile prime, produsele industriale, bunurile alimentare, energia, transporturile, lucrările publice și comunicațiile. Cerințele forțelor destinate apărării se asigură cu prioritate.



Art. 30. – Autoritățile administrației publice locale, potrivit competenței, au, în timp de pace și în caz de mobilizare și de război, în raza lor teritorială, următoarele atribuții:

a) iau măsuri și creează condițiile necesare pentru îndeplinirea de către operatorii economici, instituțiile publice și persoanele fizice a dispozițiilor și măsurilor privind pregătirea populației, economiei și a teritoriului pentru apărare;

b) urmăresc și intervin pentru executarea cererilor prezentate de structurile din cadrul forțelor destinate apărării existente sau dislocate în raza lor teritorială pentru nevoile de completare a rezervelor proprii;

c) iau măsuri și creează condițiile pentru îndeplinirea măsurilor necesare pentru efectuarea de rechiziții de bunuri și servicii și chemări de persoane pentru prestări de servicii în interes public, stabilite potrivit legii;

d) întocmesc, actualizează și pun la dispoziția centrelor militare județene și ale sectoarelor municipiului București monografia economico-militară a unităților administrativ-teritoriale respective, cu sprijinul structurilor teritoriale ale Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale;

e) îndeplinesc orice alte atribuții referitoare la apărarea națională, potrivit legii.

CAPITOLUL IV

Contravenții și sancțiuni

Art. 31. – Nerespectarea prevederilor prezentei legi atrage răspunderea penală, contravențională, administrativă sau civilă, după caz.

Art. 32. – (1) Constituie contravenții, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni:

a) nerespectarea de către persoanele fizice și juridice care realizează obiective de investiții a condițiilor prevăzute în avizul emis conform art. 20 alin. (1);



b) neîndeplinirea de către operatorii economici a obligațiilor prevăzute la art. 24 alin. (2);

c) împiedicarea organelor de control de a îndeplini atribuțiile prevăzute la art. 28 lit. f).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei.

(3) Contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a) se constată și sancțiunile se aplică, în conformitate cu reglementările în vigoare, de personalul special împuternicit de ministrul apărării naționale, iar contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) se constată și se aplică, de personalul special împuternicit de președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale.

Art. 33. – Prin derogare de la art. 8 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, sumele provenite din amenzile aplicate potrivit dispozițiilor art. 32 se fac venit integral la bugetul de stat.

Art. 34. – În măsura în care prezenta lege nu dispune astfel, contravențiilor prevăzute la art. 32 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 35. – Lipsa avizului emis de Statul Major al Apărării prevăzut la art. 20 alin. (1) se sancționează cu nulitatea absolută a autorizației de construire.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 36. – La articolul 19 alineatul (1) din Legea nr. 355/2009 privind regimul stării de mobilizare parțială sau totală a forțelor armate și al stării de război, publicată în



Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 noiembrie 2009, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) comandanții militari din județe și municipiul București, numiți de comandantul Centrului Național Militar de Comandă, pentru județele respective/municipiul București.”

Art. 37. – Legea apărării naționale a României nr. 45/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 7 iulie 1994, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 38. – Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

